

ผลกระทบของการใช้เทคนิคพี่เลี้ยงที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและ
ความเชื่อของครูภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและการเขียน
ของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ในเขตพื้นที่การศึกษาเขต 2 จังหวัดพะเยา

Effects of Coaching-Mentoring Techniques towards English
Language Teachers' Behaviour and Beliefs and Ethnic
Students' Achievement of English Literacy in the Primary
Educational Service Area 2, Phayao

ดารินทร์ อินทับทิม¹, นริศา ไพเจริญ²,
เกริก เจษฎานวัฒน์³ และ พิษณุสินี เสถียรธาดล⁴

Darinthorn Inthapthim, Narisa Paicharoen,
Krerik Chetsadanuwat and Phitsinee Sathientharadol
(darinthorn.in@up.ac.th, narisa.pa@up.ac.th,
krerik.ch@up.ac.th and phitsinee.sa@up.ac.th)

Received: September 29, 2024

Revised: December 09, 2024

Accepted: December 12, 2024

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. วิเคราะห์พฤติกรรมและความเชื่อของครู
ภาษาอังกฤษหลังจากใช้นวัตกรรมผ่านเทคนิคพี่เลี้ยง และ 2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์
ของนักเรียนก่อนและหลังจากที่ครูภาษาอังกฤษใช้นวัตกรรมผ่านเทคนิคพี่เลี้ยงโดยใช้
ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed-Methods) และเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งเชิงปริมาณ
และเชิงคุณภาพ โดยมีเครื่องมือวิจัย คือ 1) แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียง
คำศัพท์ และแต่งประโยคของนักเรียน 2) แบบสังเกตการสอน และ 3) แบบสัมภาษณ์กึ่ง
โครงสร้างในการสนทนากลุ่มของครู คณะนักวิจัยคัดเลือกครูต้นแบบจำนวน 2 คนให้เป็น
พี่เลี้ยงในการถ่ายทอดองค์ความรู้ ทักษะและประสบการณ์ในการใช้นวัตกรรมบูรณาการ
ภาษาศาสตร์กับการสอนภาษาอังกฤษแก่ครูภาษาอังกฤษจำนวน 2 คน ข้อมูลเชิงปริมาณ
(ผลการทดสอบผลสัมฤทธิ์ฯ) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ pre-post test ส่วนข้อมูลเชิง
คุณภาพ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา

^{1, 2, 3, 4} สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

Department of English, School of Liberal Arts, University of Phayao

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า เทคนิคพี่เลี้ยงทำให้ครูภาษาอังกฤษสามารถใช้นวัตกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนด้านพฤติกรรมและความเชื่อของครูภาษาอังกฤษนั้นเป็นไปตามทฤษฎีและกรอบแนวคิดการวิจัยที่ใช้ ซึ่งเกิดการเปลี่ยนแปลงถึง 3 ระดับ คือ 1) สื่อ 2) พฤติกรรม และ 3) ความเชื่อ หลักการ และวิธีการสอน ส่วนผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า นักเรียนของครูภาษาอังกฤษมีผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้นในด้านการอ่านออกเสียงและสะกดคำ ยกเว้นด้านการแต่งประโยคเนื่องจากข้อจำกัดด้านระยะเวลาการวิจัย งานวิจัยนี้มีข้อเสนอแนะในการขยายผลการใช้นวัตกรรมผ่านเทคนิคพี่เลี้ยงให้แพร่หลายผ่านกระบวนการ PLC หากครูภาษาอังกฤษได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารโรงเรียน ศึกษานิเทศก์ และภาคีเครือข่ายเชิงพื้นที่ อาจทำให้องค์ความรู้ด้านการใช้นวัตกรรมแพร่หลายมากขึ้น

คำสำคัญ : ครูภาษาอังกฤษ, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, การอ่าน, การเขียน, กลุ่มชาติพันธุ์, พะเยา

Abstract

The objectives of this research are: 1. to examine the behavior and beliefs of English teachers after implementing innovation through coaching-mentoring techniques, and 2. to compare student achievement before and after the English teachers implemented innovation through coaching-mentoring techniques. A mixed-methods research design was used, collecting both quantitative and qualitative data. The research instruments included: 1) tests of students' pronunciation, vocabulary, and sentence construction; 2) teaching observation forms; and 3) semi-structured interview protocols for group discussions. Two prototype teachers were selected as mentors to transfer knowledge, skills, and experiences in using linguistic integration innovation to two English teachers. The quantitative data (achievement test results) were analyzed using pre-post-test statistics, while the qualitative data were analyzed using conventional content analysis.

The findings related to the first objective revealed that the coaching-mentoring techniques enabled the English teachers to effectively implement innovation. In terms of teachers' behavior and beliefs, it was found that their

behavior in using innovation aligned with the theoretical framework of this study. The use of innovation transformed the English teachers on three levels: 1) media, 2) teaching behavior, and 3) beliefs, principles, and teaching methods. The findings related to the second objective indicated that the students of the English teachers showed improved achievement in pronunciation and spelling, although there was no significant improvement in sentence construction due to time constraints. This research suggests disseminating the implementation of innovation through coaching-mentoring techniques via the PLC process. With support from school administrators, educational supervisors, and area-based networks, the knowledge of innovation implementation could be further spread.

Keywords: English Teachers, Learning Achievement, Reading, Writing, Ethnic Groups, Phayao

บทนำ

จังหวัดพะเยามีเขตพื้นที่การศึกษาจำนวน 2 เขต คือ เขต 1 และเขต 2 ซึ่งโรงเรียนในสังกัดของทั้ง 2 เขตฯ มีนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ศึกษาอยู่ในระบบ จึงทำให้การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์เหล่านี้ยังคงเป็นประเด็น/ โจทย์การวิจัยที่น่าสนใจและควรให้ความสำคัญ นักวิจัย (อภิญญา ห่านตระกูล และคณะ, 2564) ได้สร้างนวัตกรรมบูรณาการภาษาศาสตร์กับการสอนภาษาอังกฤษและได้ให้ครูภาษาอังกฤษทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์เมี่ยน ในบริบทโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนในอำเภอปง จังหวัดพะเยาในปีการศึกษา 1/2561 ได้ประสบผลสำเร็จในแง่ของการยกระดับผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษและทัศนคติที่ดีของนักเรียนที่มีต่อครู ภาษาอังกฤษและการใช้นวัตกรรมฯ ต่อมาในปีการศึกษา 2/ 2563 ดารินทร์ อินทับทิม, นริศา ไพเจริญ, พิษณุสินี เสถียรธราดล, เกริก เจษฎานูวัฒน์ และน้ำฝน กันมา (2565, 2567) ได้นำนวัตกรรมฯ ไปขยายผลกับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ ในโรงเรียนทั้ง 2 เขตฯ ของจังหวัดพะเยาโดยได้คัดเลือกครูภาษาอังกฤษจากทั้ง 2 เขตฯ จำนวน 6 คน นำนวัตกรรมบูรณาการภาษาศาสตร์กับการสอนภาษาอังกฤษไปใช้ ผลการวิจัยพบว่า ครูส่วนใหญ่ใช้นวัตกรรมฯ ได้อย่างมีประสิทธิภาพที่ส่งผลต่อปฏิสัมพันธ์ที่ดีในชั้นเรียน รวมถึง การยกระดับผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในการอ่านออกเสียงและสะกดคำและการ

เขียนเรียบเรียงประโยคภาษาอังกฤษได้ จึงกล่าวได้ว่าครูภาษาอังกฤษที่เข้าร่วมงานวิจัยนี้เป็นครูต้นแบบที่สามารถใช้นวัตกรรมฯ ได้อย่างมีความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะและวิธีการ รวมถึง มีประสบการณ์ที่สามารถถ่ายทอดองค์ความรู้แก่ครูภาษาอังกฤษคนอื่นได้ (ดารินทร อินทับทิม, นริศา ไพเจริญ, เกริก เจษฐานวัฒน์ และพิชญ์สินี เสถียรธราดล, 2565, 2567) คณะนักวิจัยจึงคัดเลือกครูต้นแบบจำนวน 2 คน (จาก 5 คนที่ใช้ใช้นวัตกรรมฯ ได้ประสบผลสำเร็จดังกล่าว) เป็นครูพี่เลี้ยงและใช้เทคนิคพี่เลี้ยง (Coaching & Mentoring) (ถูกรอบแนวคิดการวิจัย) เพื่อเผยแพร่องค์ความรู้ ทักษะและประสบการณ์ของครูต้นแบบ/ครูพี่เลี้ยงแก่ครูภาษาอังกฤษอีก 2 คน (1:1) และคณะนักวิจัยดำเนินการติดตามให้เป็นไปตามแผนและวัตถุประสงค์การวิจัย โดยเน้นการใช้กรอบแนวคิดการวิจัยในการสังเกตพฤติกรรมและทัศนคติของครูภาษาอังกฤษที่มีต่อครูพี่เลี้ยง เนื่องจากการใช้เทคนิคพี่เลี้ยงอาจมีส่วนช่วยให้การขยายผลการใช้นวัตกรรมฯ ได้อย่างเข้าใจถ่องแท้มากยิ่งขึ้น ดังงานวิจัยอื่น ๆ ที่นำเทคนิคพี่เลี้ยงหรือระบบพี่เลี้ยงไปใช้ทั้งในหลากหลายสาขา องค์กร สถาบัน วิชาชีพและบริบทต่าง ๆ

ในด้านการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษามีการนำทั้งเทคนิคพี่เลี้ยงหรือระบบพี่เลี้ยงมาใช้ตามประเด็นและวัตถุประสงค์การวิจัยในบริบทต่าง ๆ อาทิงานวิจัยของ เทียมจันทร์ พานิชย์ผลินไชย และคณะ (2557), นรินทร์ สังข์รักษา, เฉลียว บุรีภักดี, และสุมาลี พงศ์ติยะไพบูลย์ (2558), กเชษฐ์ กิ่งชนะ (2563) รวมถึง กิตติศักดิ์ แก้วบุตรดี และอัจฉรา กิจเดช (2561) หรือการบูรณาการระบบพี่เลี้ยงกับแนวคิดอื่น ๆ เพื่อพัฒนาครูได้แก่ งานวิจัยของ ทรงศรี ตุ่นทอง และคณะ (2563) บุษงา วชิระศักดิ์มิ่งคล และสุภาณี เส็งศรี (2556) ส่วนการบูรณาการระบบพี่เลี้ยงกับแนวคิดอื่น ๆ เพื่อพัฒนานักศึกษาคูได้แก่ งานวิจัยของ สุตาพร ปัญญาพฤกษ์ (2564) หรือการใช้ระบบพี่เลี้ยงในการยกระดับคุณภาพการจัดการศึกษาของโรงเรียนรัฐ ได้แก่ งานวิจัยของ รักศักดิ์ เลิศคงคาทิพย์ และคณะ (2565) และโรงเรียนเอกชนโดย เกศแก้ว พรรณเชษฐ์ และทิวัดธ์ มณีโชติ (2565) หรือการใช้ระบบพี่เลี้ยงในการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้เชิงรุก ได้แก่ งานวิจัยของสุชาติ แวงโสธรณ์ (2565) อย่างไรก็ตาม ในบริบทของโรงเรียนในเขตพื้นที่การศึกษาเขต 2 ของจังหวัดพะเยาที่มีสภาพภูมิประเทศเป็นที่สูงที่มีนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ และกลุ่มเปราะบางศึกษาอยู่ในระบบ ซึ่งครูผู้สอนภาษาอังกฤษมีความจำเป็นต้องจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียน บริบทโรงเรียนและบริบทสังคมและเศรษฐกิจ ยังพบงานวิจัยที่ใช้เทคนิคพี่เลี้ยงหรือระบบพี่เลี้ยงในการพัฒนาครูไม่มากนัก คณะนักวิจัยจึงนำเทคนิคพี่เลี้ยงมาใช้ในการพัฒนาครูภาษาอังกฤษดังวัตถุประสงค์การวิจัยทั้ง 2 ข้อ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมและความเชื่อของครูภาษาอังกฤษหลังจากใช้นวัตกรรมฯ ผ่านเทคนิคพี่เลี้ยง
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนก่อนและหลังจากที่ครูภาษาอังกฤษใช้นวัตกรรมฯ ผ่านเทคนิคพี่เลี้ยง

วิธีการดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed-methods) ด้วยการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ นอกจากนี้ คณะนักวิจัยยังได้พัฒนากรอบแนวคิดดังปรากฏในภาพที่ 1 เพื่อใช้ออกแบบงานวิจัย วางแผนดำเนินการวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยการบูรณาการแนวคิดและทฤษฎีต่าง ๆ ได้แก่ นวัตกรรมทางการศึกษาและระดับการเปลี่ยนแปลงของ Darasawang, Reinders, and Waters (2015) รูปแบบการใช้นวัตกรรมแบบผสมผสานของ Kennedy (2011) พฤติกรรมตามแบบแผน ของ Ajzen (1991) และเทคนิคพี่เลี้ยง (Coaching & Mentoring Techniques)

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดงานวิจัย

กรอบแนวคิดงานวิจัยดังภาพที่ 1 อธิบายเพิ่มเติมได้ว่าตามทฤษฎีการใช้วัตรกรรมแม้ว่าจะริเริ่มจากคณะวิจัย ผู้บริหารโรงเรียนและครูพี่เลี้ยงในการเป็นผู้ที่กำหนดให้ครูภาษาอังกฤษใช้วัตรกรรมฯ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ เป็นการใช้แบบ Top-down หรือ Mechanistic (Kennedy, 2011) อย่างไรก็ตาม เมื่อครูภาษาอังกฤษได้ใช้วัตรกรรมตามข้อเสนอแนะของครูพี่เลี้ยงอาจส่งผลทำให้ครูภาษาอังกฤษเกิดแรงจูงใจและความเชื่อของตนเองระหว่างใช้วัตรกรรมหรือหลังใช้วัตรกรรมที่อาจนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษ โดยพฤติกรรมการเปลี่ยนแปลงของครูภาษาอังกฤษอาจเกิดตามความเชื่อของตนเอง จนเกิดแรงจูงใจภายในและดำเนินพฤติกรรมตามความเชื่อจากแรงจูงใจภายใน โดยอาจไม่ต้องถูกกระตุ้นจากภายนอก ผู้บังคับบัญชา ครูพี่เลี้ยง หรือแม้กระทั่งคณะนักวิจัย (Darasawang, Reinders, and Waters, 2015) ซึ่งการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เกิดจากแรงจูงใจและเจตคติที่ดีของครูภาษาอังกฤษเองนั้น จะสามารถทำให้เกิดความยั่งยืนของการใช้วัตรกรรมฯ ได้ด้วยตนเองหรือในขณะเดียวกัน อาจได้รับการกระตุ้นจากครูพี่เลี้ยงหรือคณะนักวิจัย ซึ่งหากพฤติกรรมและความเชื่อของครูภาษาอังกฤษยังคงสามารถดำรงอยู่ได้อย่างต่อเนื่อง ล้วนส่งผลทำให้ทั้งครูพี่เลี้ยงและครูภาษาอังกฤษ สามารถถ่ายทอดความรู้ไปยังครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนเดียวกัน ในกลุ่มโรงเรียนเดียวกันและในกลุ่มโรงเรียนอื่น ทั้งในเขตพื้นที่การศึกษาเดียวกันและอีกเขตพื้นที่การศึกษาอื่น ๆ ได้อย่างยั่งยืน จนกลายเป็นความเชื่อและความแน่วแนในการใช้วัตรกรรมต่อไปและมีความเชื่ออันแน่วแน่เดียวกันระหว่างกลุ่มครูภาษาอังกฤษฯ ดังกล่าว

ประชากรของงานวิจัยนี้ ได้แก่ ครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพะเยา เขต 2 และกลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น กลุ่มที่ 1 คือ ครูต้นแบบจากการดำเนินการวิจัย R & D ในงานวิจัยของ ดารินทร์ อินทับทิม, นริศา ไพเจริญ, พิษณุสินี เสถียรธราดล, เกริก เจษฎานุวัฒน์ และ น้ำฝน กันมา (2565, 2567) ที่ปฏิบัติการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนอำเภอเชียงม่วน จังหวัดพะเยาที่ได้รับการคัดเลือก 2 คนให้เป็นครูพี่เลี้ยง และกลุ่มที่ 2 คือ ครูภาษาอังกฤษอีก 2 คนที่เข้าร่วมงานวิจัยนี้อย่างสมัครใจเพื่อรับข้อเสนอแนะและการประเมินติดตามการใช้วัตรกรรมฯ จากครูพี่เลี้ยง และ 3) นักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์จากชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ รวมทั้งสิ้น 41 คน ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนผู้เข้าร่วมงานวิจัย

ครูพี่เลี้ยง	ครูภาษาอังกฤษ	นักเรียน
คนที่ 1	คนที่ 1	18
คนที่ 2	คนที่ 2	23
รวม		41

เครื่องมือในการวิจัย เนื่องจากงานวิจัยนี้เป็นการต่อยอดการใช้นวัตกรรมฯ จากผลงานวิจัยของดารินทร์ อินทับทิม, นริศา ไพเจริญ, พิชญ์สินี เสถียรธราดล, กรีก เจษฎานูวัฒน์ และ น้ำฝน กันมา (2565, 2567) ดังนั้น เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยนี้ส่วนหนึ่งจึงใช้เครื่องมือวิจัยที่สร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือตามหลักสถิติแล้วจากงานวิจัยฯ ดังกล่าว (แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์นักเรียน) และเครื่องมือวิจัยที่สร้างขึ้นใหม่อีกส่วนหนึ่ง (ตามกระบวนการสร้างและตรวจสอบเครื่องมือซึ่งได้ผ่านการรับรองด้านจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์) เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลให้เป็นไปตามแผนงานวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัย โดยแบ่งเป็นเครื่องมือวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับเครื่องมือวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัยดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 เครื่องมือการวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัย

วัตถุประสงค์การวิจัย	เครื่องมือการวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูล			
	เชิงปริมาณ	การวิเคราะห์ข้อมูล	เชิงคุณภาพ	การวิเคราะห์ข้อมูล
1) เพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมและความเชื่อของครูภาษาอังกฤษหลังจากใช้นวัตกรรมฯ ผ่านเทคนิคพี่เลี้ยง			- แบบสัมภาษณ์ กึ่งโครงสร้างใน การสนทนากลุ่ม- แบบสังเกตการ สอน*	วิเคราะห์เนื้อหา
2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนก่อนและหลังจากที่ครูภาษาอังกฤษใช้นวัตกรรมฯ ผ่านเทคนิคพี่เลี้ยง	แบบทดสอบ*	Pre – post test		

* เครื่องมือที่นำมาใช้จากผลงานวิจัยของดารินทร์ อินทับทิม, นริศา ไพเจริญ, พิชญ์สินี เสถียรธราดล, กรีก เจษฎานูวัฒน์ และ น้ำฝน กันมา (2565, 2567)

ผลการวิจัย

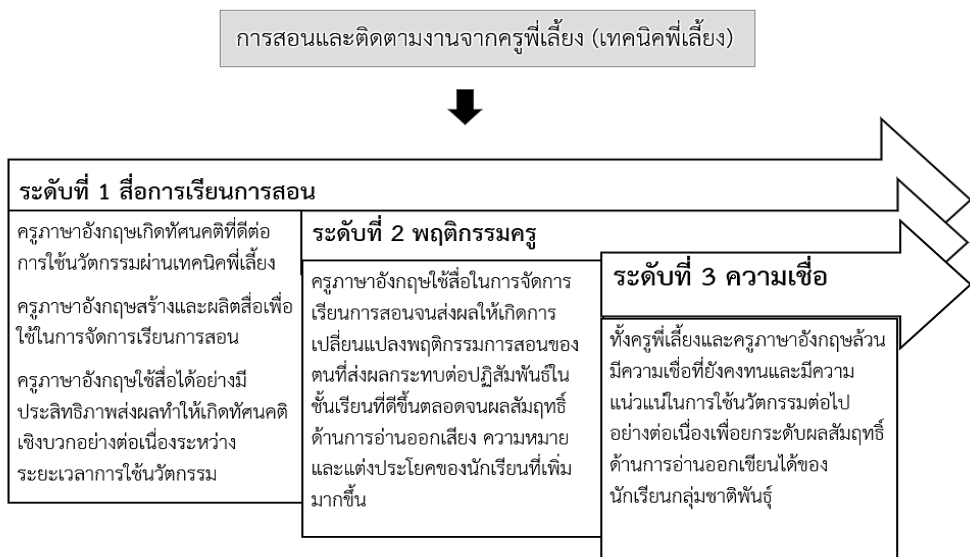
ผลการวิจัยจำแนกตามวัตถุประสงค์การวิจัยรายชื่อซึ่งวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 คือ การวิเคราะห์พฤติกรรมและความเชื่อของครูภาษาอังกฤษหลังจากใช้นวัตกรรมฯ ผ่านเทคนิคพี่เลี้ยง ซึ่งใช้การเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ (ดูตารางที่ 2) ส่วนวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 คือ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนก่อนและหลังจากที่ครูภาษาอังกฤษใช้นวัตกรรมผ่านเทคนิคพี่เลี้ยง

ผลการวิจัยวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 พฤติกรรมและความเชื่อของครูภาษาอังกฤษหลังจากใช้วัตรกรรมฯ ผ่านเทคนิคพีเลียง

วัตถุประสงค์ที่ 1 ของการวิจัยนี้ คือ การวิเคราะห์พฤติกรรมและความเชื่อของครูภาษาอังกฤษหลังจากใช้วัตรกรรมผ่านเทคนิคพีเลียง โดยในระหว่างการใช้วัตรกรรมครูพีเลียงได้สอนงานและให้ข้อแนะนำตามขั้นตอนและแนวทางการใช้วัตรกรรม ซึ่งในระหว่างระยะการใช้วัตรกรรมนี้ คณะนักวิจัยยังได้ร่วมสังเกตการสอนของครูภาษาอังกฤษ และได้สัมภาษณ์แบบสนทนากลุ่มทั้งครูพีเลียงและครูภาษาอังกฤษในระยะหลังการใช้วัตรกรรม

จากข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการสังเกตการสอนของคณะนักวิจัยและการรวบรวมข้อความจากการสนทนากลุ่ม สามารถวิเคราะห์และตีความข้อมูลได้ว่าในช่วง/ระยะการใช้วัตรกรรม ครูภาษาอังกฤษเริ่มมีทัศนคติที่ดีต่อการใช้วัตรกรรมผ่านการสอนงานจากครูพีเลียง และครูภาษาอังกฤษยังรู้สึกว่าการใช้วัตรกรรมผ่านครูพีเลียงมีความเป็นกันเองในการติดต่อสอบถามระหว่างใช้วัตรกรรม เนื่องจากอยู่ในสถานะครูภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาเหมือนกัน ดังคำกล่าวของครูภาษาอังกฤษ “...ผมรู้สึกว่าการใช้วัตรกรรมผ่านครูพีเลียงให้ความเป็นกันเองกับผม ผมเลยไม่อายที่จะถาม [บ่อย ๆ] เพราะว่าครูพีเลียงเป็นครู [สังกัด] กลุ่มโรงเรียนเดียวกัน...ทำให้เข้าใจการใช้วัตรกรรมฯ มากยิ่งขึ้นครับ... (ครูภาษาอังกฤษ 1)” จนทำให้ครูภาษาอังกฤษคนนี้รู้สึกมีความมั่นใจในการสอนของตนตามแนวทางวัตรกรรมเพิ่มมากยิ่งขึ้น “ผมรู้สึกมั่นใจมากยิ่งขึ้นครับ เนื่องจากเมื่อได้รับคำแนะนำจากครู พีเลียงแล้ว ผมสามารถใช้วัตรกรรมฯ ได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น... ผมมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีขึ้นกับนักเรียนเมื่อได้ใช้กิจกรรมเชิงรุกมากขึ้นครับเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนใช้วัตรกรรมจนนักเรียนสามารถอ่านออก เขียนได้ครับ ขอขอบคุณครับ (ครูภาษาอังกฤษ 1)” ซึ่งคณะนักวิจัยตีความได้ว่า พฤติกรรมการใช้วัตรกรรมของครูภาษาอังกฤษเป็นไปตามกรอบแนวคิดการวิจัย (ดูภาพที่ 1) โดยทัศนคติที่ดีและทัศนคติเชิงบวกในระหว่างระยะเวลาการใช้วัตรกรรมของครูภาษาอังกฤษทั้งที่มีต่อวัตรกรรมและการใช้วัตรกรรม โดยมีการสอนงานและติดตามจากครูพีเลียง ทำให้ครูภาษาอังกฤษเกิดทัศนคติเชิงบวกดังกล่าวอย่างต่อเนื่องตลอดระยะเวลาการใช้วัตรกรรม เนื่องจากครูภาษาอังกฤษสามารถรับรู้เชิงประจักษ์ได้ว่า การใช้วัตรกรรมในการจัดการเรียนสอนภาษาอังกฤษ ทำให้ปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนของตนดีขึ้นในลำดับแรก เนื่องจากสามารถทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมที่ครูภาษาอังกฤษได้คิดสร้างสรรค์สื่อการสอนและการจัดการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านออกเสียง การสะกดคำและคำศัพท์เพิ่มมากขึ้น ครูภาษาอังกฤษจึงมีความแน่วแน่ในการใช้สื่อและวัตรกรรมให้บรรลุความสำเร็จและเกิดประโยชน์สูงสุดแก่นักเรียนของตน ดังนั้น จึงส่งผล

ทำให้ครูภาษาอังกฤษมีแรงจูงใจในการใช้นวัตกรรมได้ตลอดระยะเวลาของการใช้นวัตกรรม ซึ่งจากทฤษฎีและกรอบแนวคิดวิจัยโดย Darasawang, Reinders, and Waters (2015) สามารถกล่าวอ้างได้ว่า การใช้นวัตกรรมของครูภาษาอังกฤษผ่านการสอนงานและติดตามของครูพี่เลี้ยงสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและความเชื่อของครูภาษาอังกฤษได้ถึง 3 ระดับ ตั้งแต่ระดับแรก คือ สื่อ ระดับที่ 2 คือ พฤติกรรม และระดับที่ 3 คือ ความเชื่อ ดังภาพที่ 2 ซึ่งอธิบายผลกระทบของการใช้เทคนิคพี่เลี้ยงที่มีต่อแบบแผนพฤติกรรมและระดับการเปลี่ยนแปลงของครูภาษาอังกฤษ

ภาพที่ 2 ผลกระทบของการใช้เทคนิคพี่เลี้ยงที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

จากภาพที่ 2 ดังที่กล่าวไว้แล้ว งานวิจัยนี้เป็นการต่อยอดการขยายผลการใช้นวัตกรรม โดยได้นำเทคนิคพี่เลี้ยงมาทดลองใช้ดังวัตถุประสงค์ของงานวิจัยนี้ ซึ่งจากข้อมูลที่ได้รับจากงานวิจัยแสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมของครูภาษาอังกฤษคนที่ 1 ก่อนข้างมีแบบแผนหรือลักษณะที่คล้ายคลึงกับพฤติกรรมการใช้นวัตกรรมของครูพี่เลี้ยงทั้ง 2 ท่าน โดยครูภาษาอังกฤษทั้ง 2 คน สามารถสร้างสรรค์สื่อประกอบการสอนและสามารถใช้สื่อได้อย่างมีประสิทธิภาพตามขั้นตอนการใช้นวัตกรรม ซึ่งลักษณะพฤติกรรมดังกล่าวนี้ของทั้งครูพี่เลี้ยงและครูภาษาอังกฤษเป็นไปตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแบบแผนตามกรอบแนวคิดการวิจัยของ Ajzen (1991) ซึ่งหลังจากงานวิจัยเสร็จสิ้น ครูพี่เลี้ยงทั้ง 2 คนยังคงเชื่อและศรัทธาในการใช้นวัตกรรมและแสดงพฤติกรรมในการจัดการเรียนการ

สอนได้ตามแบบแผนนี้ต่อมาจนสามารถถ่ายทอดและสอนงานให้แก่ครูภาษาอังกฤษของตนได้ เนื่องจากทั้งความเชื่อและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้วัตรกรรมและการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางการใช้วัตรกรรมนี้ ส่งผลกระทบแก่กลุ่มนักเรียนชาติพันธุ์ของตนที่สามารถยกระดับผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษได้ ซึ่งผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ 2 ของงานวิจัยนี้แสดงผลการวิจัยที่สอดคล้องกัน กล่าวคือ นักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ของครูภาษาอังกฤษทั้ง 2 คน สามารถอ่านออกเสียง รู้ความหมายคำศัพท์และแต่งประโยคภาษาอังกฤษได้เพิ่มมากขึ้นเช่นเดียวกับนักเรียนชาติพันธุ์ของครูพี่เลี้ยงทั้ง 2 คน (พิชญ์สินี เสถียรธราดล, นริศา ไพเจริญ, เกริก เจษฎานูวัฒน์ และ ดารินทร์ อินทับทิม, 2565)

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนก่อนและหลังจากที่ครูภาษาอังกฤษใช้วัตรกรรมผ่านเทคนิคพี่เลี้ยง

คณะนักวิจัยได้ทำการทดสอบนักเรียนก่อนและหลังจากที่ครูภาษาอังกฤษทั้ง 2 คนใช้วัตรกรรม เพื่อวัดและประเมินผลการเรียนการสอนให้ครอบคลุมทุกองค์ประกอบมากที่สุด โดยใช้แบบทดสอบวัดการอ่านออกเสียง การรู้ความหมายและการแต่งประโยค โดยมีรายละเอียดดังตารางที่ 3 และ 4

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบของนักเรียนชาติพันธุ์ของครูภาษาอังกฤษคนที่ 1 จำนวน 18 คน

แบบทดสอบ	ค่าเฉลี่ยคะแนน (คะแนนเต็ม 44)	SD	ค่าเฉลี่ย t	Sig.
การอ่านออกเสียง – ก่อนเรียน	4.39	6.20	6.66	0.00
การอ่านออกเสียง – หลังเรียน	2.78	14.05		
การรู้จำความหมาย – ก่อนเรียน	7.83	8.26	5.34	0.00
การรู้จำความหมาย – หลังเรียน	18.67	12.90		
การแต่งประโยค – ก่อนเรียน	0.50	1.69	2.17	0.04
การแต่งประโยค – หลังเรียน	2.50	4.71		

จากตารางที่ 3 พบว่า คะแนนการทดสอบของนักเรียนชาติพันธุ์ของครูภาษาอังกฤษคนที่ 1 เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 2 ด้าน ($p < 0.01$) คือ ด้านการอ่านออกเสียงและการรู้ความหมาย ขณะที่ด้านการแต่งประโยคนั้นคะแนนไม่ได้เพิ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบของนักเรียนชาติพันธุ์ของครูภาษาอังกฤษคนที่ 2 จำนวน 23 คน

แบบทดสอบ	ค่าเฉลี่ยคะแนน (คะแนนเต็ม 44)	SD	ค่าเฉลี่ย t	Sig.
การอ่านออกเสียง – ก่อนเรียน	8.78	10.54	5.28	0.00
การอ่านออกเสียง – หลังเรียน	19.00	4.80		
การรู้จำความหมาย – ก่อนเรียน	6.22	8.26	5.34	0.00
การรู้จำความหมาย – หลังเรียน	17.91	12.90		
การแต่งประโยค – ก่อนเรียน	1.35	4.80	1.87	0.07
การแต่งประโยค – หลังเรียน	3.26	9.48		

จากตารางที่ 4 พบว่า คะแนนการทดสอบของนักเรียนชาติพันธุ์ของครูภาษาอังกฤษคนที่ 2 เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 2 ด้าน ($p < 0.01$) คือ ด้านการอ่านออกเสียงและการรู้ความหมาย ขณะที่ด้านการแต่งประโยคนั้นคะแนนไม่ได้เพิ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นเดียวกัน

สรุปผลการวิจัยและการอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 คือ การวิเคราะห์พฤติกรรมและความเชื่อของครูภาษาอังกฤษหลังจากใช้นวัตกรรมผ่านเทคนิคพี่เลี้ยง แสดงให้เห็นว่า เทคนิคพี่เลี้ยงหรือการสอนและการติดตามงานของครูพี่เลี้ยงที่มีประสบการณ์และทักษะการใช้นวัตกรรมมาก่อน ส่งผลต่อความรู้และความเข้าใจของครูภาษาอังกฤษที่เข้าร่วม งานวิจัยนี้ที่สามารถใช้นวัตกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพซึ่งมีความคล้ายคลึงกับครูพี่เลี้ยง (ในขณะที่ได้ใช้นวัตกรรมมาก่อน) และยังส่งผลต่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเสียง สกศคำของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษได้ (ดังผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2) ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเสียงและสกศคำของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ดังที่ปรากฏในงานวิจัยของ พิชญ์สินี เสถียรธราดล, นริศา ไพเจริญ, เกริก เจษฐานุวัฒน์ และ ดารินทร์ อินทับทิม (2565) ที่แสดงถึงผลการยกระดับผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเสียง สกศคำและแต่งประโยคของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ที่กลุ่มครูพี่เลี้ยงใช้นวัตกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการยอมรับและความเชื่อที่มีต่อนวัตกรรม การใช้นวัตกรรม คุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับจาก

นวัตกรรม ดังผลการประเมินนวัตกรรมรายด้านต่าง ๆ ที่มีค่าอยู่ในระดับสูงมากที่สุดและในส่วนทางด้านพฤติกรรมและความเชื่อที่มีต่อนวัตกรรมและการใช้นวัตกรรมของครูภาษาอังกฤษนั้น (ตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1) ได้ข้อค้นพบที่สำคัญและน่าสนใจที่เป็นไปตามทฤษฎีและกรอบแนวคิดการวิจัย (ภาพที่ 1) พบว่า ครูภาษาอังกฤษมีพฤติกรรมตามแบบแผนตามทฤษฎีของ Ajzen (1991) ที่คล้ายคลึงกับพฤติกรรมของครูที่เลี้ยงและที่สำคัญครูภาษาอังกฤษและครูที่เลี้ยงที่ได้รับการคัดเลือกให้เข้าร่วมงานวิจัยนี้ ยังแสดงให้เห็นว่าการใช้นวัตกรรมฯ ทำให้ครูภาษาอังกฤษดังกล่าวเกิดการเปลี่ยนแปลงใน 3 ระดับตามลำดับดังทฤษฎีของ Darasawang, Reinders, and Waters (2015) ดังนี้

ระดับที่ 1 ครูภาษาอังกฤษสร้างสรรค์สื่อประกอบการสอนและใช้นวัตกรรมฯ ของตนเองเพิ่มเติมมากขึ้นให้เหมาะสมกับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ของตนเองและยังมีความคิดสร้างสรรค์ในการจัดการเรียนการสอนของตนให้มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียนของตนเองมากขึ้น ซึ่งในประเด็นนี้คล้ายคลึงกับห้องเรียนของครูที่เลี้ยงเช่นเดียวกัน

ระดับที่ 2 พฤติกรรมการจัดการเรียนการสอนของครูภาษาอังกฤษจากการใช้นวัตกรรมเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น และ

ระดับที่ 3 เมื่อครูภาษาอังกฤษสามารถจัดการเรียนการสอนและการใช้นวัตกรรมได้อย่างต่อเนื่องในรูปแบบและลักษณะพฤติกรรมดังกล่าวในระดับที่ 1 และ 2 ย่อมส่งผลให้ครูภาษาอังกฤษเชื่อในการเปลี่ยนแปลงทั้งระดับที่ 1 สื่อการสอนและระดับที่ 2 รูปแบบและลักษณะพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป ย่อมทำให้การเปลี่ยนแปลงในระดับที่ 3 ด้านความเชื่อ หลักการและวิธีการสอนที่ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงในระดับ 1 และ 2 (ตามระยะเวลาการใช้นวัตกรรม) จะยังคงมีความเชื่ออย่างต่อเนื่องและยังยืนต่อไปในระยะยาวแม้ว่าโครงการวิจัยเสร็จสิ้นแล้ว

ในส่วนทางด้านเทคนิคที่เลี้ยง งานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า การใช้เทคนิคที่เลี้ยงมีความเหมาะสมต่อทั้งการขยายผลการใช้นวัตกรรม ฯ และการพัฒนาครูภาษาอังกฤษในบริบทการวิจัยนี้ (กลุ่มโรงเรียนประถมศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษาพะเยา เขต 2) เนื่องจากครูภาษาอังกฤษได้รับข้อเสนอแนะอย่างเป็นกันเองและมีทัศนคติที่ดีต่อการใช้นวัตกรรม และการพัฒนาตนเองและวิชาชีพของตนในระยะยาว หากได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารโรงเรียนดังงานวิจัยที่ผ่านมา ที่สามารถนำทั้งเทคนิคที่เลี้ยงหรือระบบที่เลี้ยงไปใช้พัฒนาบุคลากรทางการศึกษาได้อย่างบรรลุวัตถุประสงค์การวิจัยในหลากหลายบริบทและมิติการดำเนินการวิจัย (เทียมจันทร์ พานิชย์ผลินไชย และคณะ, 2557; นรินทร์ สังข์รักษา, เฉลียว บุรีภักดี, และสุมาลี พงศ์ติยะไพบุลย์, 2558; กเชษฐ์ กิ่งชนะ, 2563; กิตติศักดิ์ แก้วบุตรดี และอัจฉรา กิจเดช, 2561; ทรงศรี ตุ่นทอง และคณะ, 2563; บุหงา วชิระศักดิ์มิ่งคล

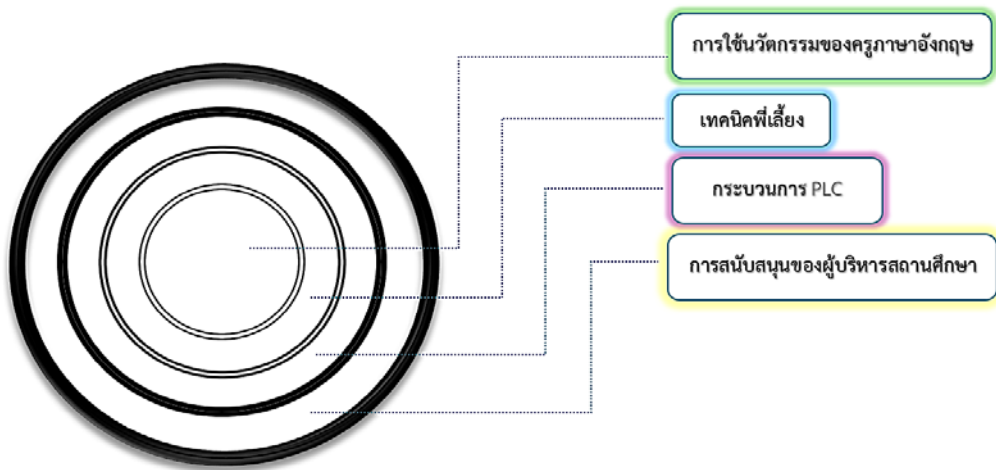
และสุภาณี เส็งศรี, 2556; สุตาพร ปัญญาพฤษ, 2564; รักศักดิ์ เลิศคงคาทิพย์, กิตติศักดิ์ เกิดโต, ปฐมพงศ์ อยู่จำนงค์, ธนโชค จันทร์สูง, และอุบลวรรณ สายทอง, 2565; เกศแก้ว พรหมเชษฐ์ และทิวต์ มณีโชติ (2565) และสุชาติ แวงโสธรณ์, 2565)

ส่วนผลการวิจัยข้อที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนก่อนและหลังจากที่ครูภาษาอังกฤษใช้นวัตกรรมฯ ผ่านเทคนิคพี่เลี้ยง แสดงให้เห็นว่า ผลการวิจัยมีความสอดคล้องกับผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังของนักเรียน ครูพี่เลี้ยง ที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ (ดารินทร อินทับทิม, นริศา ไพเจริญ, พิชญ์สินี เสถียรธราดล, เกริก เจษฎานุวัฒน์ และน้ำฝน กันมา, 2565; พิชญ์สินี เสถียรธราดล, นริศา ไพเจริญ, เกริก เจษฎานุวัฒน์ และดารินทร อินทับทิม, 2565) อย่างไรก็ตาม ด้วยข้อจำกัดด้านการดำเนินงานวิจัยในช่วงภาคการศึกษาปลายที่โรงเรียนค่อนข้างมีกิจกรรมมากกว่าภาคการศึกษาต้น อาจส่งผลทำให้ครูภาษาอังกฤษไม่สามารถใช้นวัตกรรมในชั้นเรียนของตนเพื่อส่งเสริมศักยภาพนักเรียนด้านการแต่งประโยคได้ตามที่วางแผนไว้ (ดังตารางที่ 3 และ 4) ดังนั้น จึงสรุปได้ว่านวัตกรรมมีความเหมาะสมกับผู้เรียนและสามารถยกระดับผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มนักเรียนชาติพันธุ์

องค์ความรู้จากการวิจัย

นอกจากนวัตกรรมฯ มีความเหมาะสมในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเสียง สะกดคำและเขียนประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์แล้ว การถ่ายทอดองค์ความรู้ ทักษะและประสบการณ์ในการใช้นวัตกรรมฯ ด้วยเทคนิคพี่เลี้ยงของครูพี่เลี้ยงไปยังครูภาษาอังกฤษที่เข้าร่วมงานวิจัยนี้ ยังมีความเหมาะสมในการพัฒนาครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาที่มีบริบทเชิงสังคม วัฒนธรรมและเศรษฐกิจที่คล้ายคลึงกันอีกด้วย กล่าวคือ หากทั้งครูพี่เลี้ยงและครูภาษาอังกฤษใช้เทคนิคพี่เลี้ยงฯ ในการเผยแพร่องค์ความรู้ที่ได้จากงานวิจัยนี้อย่างต่อเนื่องให้แก่ครูภาษาอังกฤษในกลุ่มโรงเรียนเดียวกัน เขตพื้นที่การศึกษาเดียวกันหรือเขตพื้นที่การศึกษาอื่น ๆ จะยิ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของครูภาษาอังกฤษใน 3 ระดับ ตั้งแต่การเปลี่ยนแปลงสื่อที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอน และการเปลี่ยนแปลงด้านความเชื่อ หลักการและวิธีการสอนของครู ซึ่งการเปลี่ยนแปลงทั้ง 3 ระดับที่จะเกิดขึ้นกับครูภาษาอังกฤษในอนาคตอันใกล้จะทำให้เกิดความเชื่อรวมหมู่และพฤติกรรมตามแบบแผนที่จะส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนและการแก้ปัญหาการอ่านออกเขียนได้ภาษาอังกฤษของนักเรียนในจังหวัดพะเยา โดยอาจนำกระบวนการ PLC มา

ใช้ในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกลุ่มครูภาษาอังกฤษหรือการดำเนินกิจกรรมที่สามารถทำให้มีการเผยแพร่การใช้นวัตกรรมฯ แก่ครูภาษาอังกฤษในพื้นที่อื่น ๆ มากยิ่งขึ้นผ่านการสนับสนุนจากผู้บริหารสถานศึกษาและภาคีเครือข่ายเชิงพื้นที่ ดังภาพที่ 3

ภาพที่ 3 องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัยที่ค้นพบ

ควรใช้กระบวนการ PLC เพื่อส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ด้านการใช้นวัตกรรมฯ ให้แพร่หลายมากยิ่งขึ้นระหว่างครูในโรงเรียนเดียวกัน กลุ่มโรงเรียนเดียวกัน พื้นที่เดียวกันและพื้นที่อื่น ๆ

2. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ผู้บริหารสถานศึกษาและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอาจกำหนดให้มีการขยายผลการใช้นวัตกรรมฯ ณ สถานศึกษาของตนและกลุ่มสถานศึกษา

3. ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

- 1) ควรมีการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการต่อยอดการพัฒนาศักยภาพครูภาษาอังกฤษร่วมกับเทคนิคและวิธีการอื่น ๆ
- 2) ควรมีการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะด้านการเขียนและเรียบเรียงประโยคของนักเรียนในรูปแบบและวิธีการอื่น ๆ

รายการอ้างอิง

- กษेत्र์ กิ่งชนะ. (2563). การพัฒนาครูโดยใช้กระบวนการสร้างระบบพี่เลี้ยง Coaching and Mentoring วิทยาลัยการอาชีพเทิง ปีการศึกษา 2561. *วารสารวิชาการสถาบันวิทยาการจัดการแห่งแปซิฟิก*, 6(2), 273-281.
- กิตติศักดิ์ แก้วบุตรดี และอัจฉรา กิจเดช. (2561). พัฒนาศาสตร์ด้วยระบบพี่เลี้ยง (มีอาชีพ). *วารสาร Mahidol R2R e-Journal*, 5(1), 1-8.
- เกศแก้ว พรหมเชษฐ และทิวต์ มณีโชติ. (2565). ความต้องการจำเป็นในการพัฒนาของครูใหม่ โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ โดยระบบพี่เลี้ยง. *วารสารวิชาการวิทยาลัยแสงธรรม*, 14(1), 145-159.
- ดารินทร์ อินทับทิม, นริศา ไพเจริญ, พิชญ์สินี เสถียรธราดล, เกริก เจษฎานวัฒน์ และน้ำฝน กันมา. (2565). การขยายผลการใช้นวัตกรรมบูรณาการภาษาศาสตร์กับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาของนักเรียนชาติพันธุ์ในจังหวัดพะเยา (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพฯ: สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ.
- “_____”. (2567). ผลการขยายการใช้นวัตกรรมบูรณาการภาษาศาสตร์กับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ในจังหวัดพะเยา. *Trends of Humanities and Social Sciences Research*, 12(1), 129-155.
- ทรงศรี ตุ่นทอง, วิไล ทองแผ่, เนติ เฉลยวาเรศ, บุญยานุช เฉวียงหงส์, สิริพร ดาวัน และณัฐนิชาห์ เสาร์กษา. (2563). โครงการวิจัยและพัฒนากระบวนการผลิตและพัฒนาคู โดยบูรณาการแนวคิดจิตตปัญญาศึกษา ระบบพี่เลี้ยง และการวิจัยเป็นฐานของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มภาคกลางตะวันออก ปีที่ 2. *วารสารวิชาการและวิจัยสังคมศาสตร์*, 15(1), 47-60.
- เทียมจันทร์ พานิชย์ผลินไชย, วาริรัตน์ แก้วอุไร, ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, ฉลอง ชาตรูประชีวิน, อมรัตน์ วัฒนธรร และทิพย์รัตน์ สิทธิวงศ์. (2557). การประเมินโครงการพัฒนาคูคุณภาพโดยใช้กระบวนการสร้างระบบพี่เลี้ยง ของคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยนเรศวรและสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 38 และเขต 39 ร่วมกับสำนักงานเขตพื้นที่ประถมศึกษาสุโขทัย เขต 2. *วารสารวิชาการและวิจัยสังคมศาสตร์*, 9(27), 15-31.
- นรินทร์ สังข์รักษา, เฉลียว บุรีภักดี, และสุมาลี พงศ์ติยะไพบูลย์. (2558). ประเมินผลและถอดบทเรียนโครงการพัฒนาคูโดยใช้กระบวนการสร้างระบบพี่เลี้ยง. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 12(1, 2), 65-80.

- บุหงา วชิระศักดิ์มงคล, และสุภาณี เสี่ยงศรี. (2556). การติดตามผลการดำเนินงานโครงการพัฒนาครูคุณภาพ โดยใช้กระบวนการสร้างระบบพี่เลี้ยง (Coaching and Mentoring): กรณีศึกษา สพป.สุโขทัย เขต 2 สารภาษาไทย. *Journal of Education and Innovation*, 15(4), 165–172.
- พิชญ์สินี เสถียรธราดล, นริศา ไพเจริญ, เกริก เกษภูวนวัฒน์ และดารินทร์ อินทับทิม. (2565). การใช้รูปแบบการสอนแบบบูรณาการภาษาศาสตร์เพื่อพัฒนาความสามารถทางการออกเสียง คำศัพท์และการแต่งประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ในจังหวัดพะเยา. *วารสารภาษา ศาสนา และวัฒนธรรม*, 11(1), 180-201.
- รักศักดิ์ เลิศคงคาพิทย์, กิตติศักดิ์ เกิดโต, ปฐมพงศ์ อยู่จำนงค์, ธนโชค จันทร์สูง และอุบลวรรณ สายทอง. (2565). ผลการศึกษาการใช้กระบวนการยกระดับคุณภาพการจัดการศึกษาโดยใช้ระบบพี่เลี้ยง Coaching and Mentoring สำหรับโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาเขต 2 จังหวัดอุดรธานี. *วารสารสหวิทยาการวิจัยและวิชาการ*, 2(6), 59-76.
- สุชาติ แวงโสธรณ์. (2565). การพัฒนารูปแบบการนิเทศภายในโดยใช้กระบวนการชี้แนะและระบบพี่เลี้ยงเพื่อส่งเสริมศักยภาพการจัดการเรียนรู้เชิงรุก โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสัย. *วารสารสหวิทยาการวิจัยและวิชาการ*, 2(6), 363-384.
- สุดาพร ปัญญาฤกษ์. (2564). การพัฒนาทักษะในศตวรรษที่ 21 (4C's) ตามแนวคิดจิตตปัญญาศึกษา ระบบพี่เลี้ยงและการเรียนรู้โดยใช้การวิจัยเป็นฐาน (CCR) สำหรับนักศึกษาครู. *วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย*, 13(1), 371-388.
- อภิญา ห่านตระกูล, พิชญ์สินี เสถียรธราดล, นริศา ไพเจริญ, เพ็ญภา คล้ายสิงห์โต, เณิมพันธ์ แก้วกันทะ และดารินทร์ อินทับทิม. (2564). จากการบูรณาการภาษาศาสตร์สู่การเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา*, 9(1), 87-109.
- Ajzen, I. (1991). *Attitude, personality, and behavior*. Milton: Open University Press.
- Darasawang, P., Reinders, H., and Waters, A. (2015). Innovation in language teaching: The Thai context. In P. Darasawang and H. Reinders (Eds.), *Innovation in language learning and teaching: The case in Thailand* (pp. 1-14). New York, NY: Palgrave Macmillan.
- Kennedy, C. (2011). Models of change and innovation. In K. Hyland and W.L.C. Lillian (Eds.). *Innovation and change in English language education* (pp. 13-27). Abingdon, Oxon: Routledge.